

Podľa skutkového stavu obžalovaní A. a B. dňa 14. februára 1935 v O. spoločne odcudzili z držby a bez privolenia M. z otvoreného miesta železné trojdielne brány v cene 200 Kč, železný pluh s kolečkami v cene 400 Kč, 1 rebrinový voz a 1 vozové koleso v cene 850 Kč, tedy cudzie veci movité v hodnote 2.000 Kč neprevyšujúcej.

Súdy nižších stolíc kvalifikovali čin obžalovaných A. a B. ako zločin krádeže podľa §§ 70, 333 a 337 tr. z. preto, že pri prevedení krádeže mal obžalovaný A. u seba sekeru (valašku).

Nešlo tu však o predmet, ktorý má podľa svojho určenia predovšetkým slúžiť k útokom proti druhému, lebo sekera (valaška) môže byť upotrebená aj inakšie. Neboly však zistené také skutočnosti, z ktorých by plynulo, že obžalovaný A. vzal k sebe sekeru (valašku) cieľom väčšej odvahy ako zbraň, chtiac jej použiť po prípade k útoku proti osobe iného. Preto súdy nižších stolíc sa mylili a zaviniily zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p., keď podľa § 337 tr. z. kvalifikovali trestný čin, ktorý bez tejto kvalifikácie vyčerpáva len skutkovú podstatu prečinu krádeže podľa § 333 tr. z. a § 48 tr. nov.

Uvedený zmätok sa vyskytuje aj dotyčne obžalovaného C., ktorý proti rozsudku vrchného súdu nepodal zmätočnú sťažnosť a ktorý súdmi nižších stolíc bol uznaný vinným zločinom ukryvačstva podľa § 370, odst. 1 tr. z. preto, že pri uvedenej príležitosti odcudzený voz a koleso kúpil za 150 Kč od obžalovaných A. a B., ačkoľvek vedel o tom, že tieto veci sa dostaly do ich rúk zločinom krádeže, to je krádežou spáchanou so zbraňou. Nakoľko totiž u pachateľov krádeže neľze uznať na kvalifikáciu podľa § 337 tr. z., nie je zločinom podľa § 370, odst. 1 tr. z. ani čin obžalovaného C., ale jeho čin vyčerpáva len náležitosti prečinu ukryvačstva podľa § 370, odst. 2 tr. z.

Čís. 5845.

Štátny obvodný lekár nie je členom, ale len orgánom vrchnosti v smysle zák. čl. XL:1914.

(Rozh. zo dňa 9. marca 1937, Zm IV 56/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre zločin násilia proti vrchnosti v dôsledku zmätočnej sťažnosti obžalovaných z povinnosti úradnej z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc vo výroku o kvalifikácii činu obžalovaných a kvalifikoval ich čin ako prečin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Z dôvodov:

Pri preskúmaní veci z povinnosti úradnej zbadal najvyšší súd, že súdy nižších stolíc mylne kvalifikovali trestný čin obžalovaných za zločin podľa § 2, odst. 2 zák. čl. XL:1914, považujúc štátneho obvodného lekára dra M. za člena úradu (správne vrchnosti), ktorému obžalovaní ne-

bezpečnou hrozbou prekážali v takom výkone jeho povolania, ktorý bol po práve.

S hľadiska ustanovení § 1 a 2 cit. zákona treba považovať za členov vrchnosti len tie orgány štátnej moci, ktoré spoluúčinkujú pri uskutočnení štátnych úkolov a pri tom im prislúcha samostatná rozhodujúca a donucovacia moc nad občanmi.

Štátni obvodní lekári, ktorí podľa § 9 zákona č. 236/1922 Sb. z. a n. majú povahu verejných orgánov, vykonávajú síce podľa svojich povinností v zákonoch č. 332/1920 a 236/1922 Sb. z. a n. im uložených zdravotne-policačné úkoly, tedy úkoly štátne, avšak bez toho, že by im bola daná samostatná rozhodovacia a donucovacia moc. V dôsledku toho neľze považovať štátneho obvodného lekára za člena vrchnosti v smysle ustanovenia zák. čl. XL:1914, ale len za orgán vrchnosti, čo plyní aj z ustanovenia § 23 vládneho nariadenia č. 24/1923 Sb. z. a n., podľa ktorého sú obecní a obvodní lekári len výkonnými orgánmi štátnej polície zdravotnej.

Výčerpáva preto čin obžalovaného skutkovú podstatu prečinu násillia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914 a súdy nižších stolíc, keď prez to uznaly obžalovaných vinnými zločinom podľa § 2, odst. 2 citovaného zákona, zaviniily zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p., ktorého podľa posledného odstavca tohoto paragrafu treba dbať z povinnosti úradnej, lebo je na ujmu obžalovaných. Preto najvyšší súd, pokračujúc podľa § 33, odst. 1 por. nov., zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc vo výroku o kvalifikácii trestných činov obžalovaných a trestné činy kvalifikoval podľa zákona.

Čís. 5846.

Ke skutkovým podstatám §§ 431 a 335 tr. zák.

Zavinění stavbyvedoucího, nedbal-li toho, aby byly jeho příkazy, dané v zájmu lidské bezpečnosti, též splněny.

Zavinění stavitelovo, odeslal-li dozorce dočasně se stavby.

(Rozh. ze dne 13. března 1937, Zm I 189/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného A. do rozsudku krajského soudu, jímž byli obžalovaní A. a B. uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. z., naproti tomu vyhověl částečně zmateční stížnosti obžalovaného B., napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině a trestu a výrocích s tím souvisících a uznal tohoto obžalovaného, stavitele, vinným, že 20. listopadu 1936 v J., dav spoluobžalovanému A., který u něho byl zaměstnán jako stavbyvedoucí, příkaz, aby se zúčastnil pohřbu a tak nechal stavbu bez odborného dozoru, dopustil se činu, pokud se týče opominutí, o němž již podle přirozených jeho následků, které každý snadno poznati může, a obzvláště podle svého povolání jako stavitel mohl nahlížeti, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečnost života, zdraví nebo tělesné bezpečnosti lidí na stavbě pracujících, ze kteréhož činu, pokud se týče, opominutí žádná skutečná škoda nebyla způsobena, čímž spáchal přestupek proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. z.